

Deleted scene 1: Hilde ontmoet Sjors tijdens de stapavond met Debby in De Bonte Koe

Ik kijk op van mijn gesprek wanneer er luid gejoel klinkt, afkomstig van het groepje waar Rogier en Debby zojuist heen zijn gelopen. Debby kijkt met een grote grijns het groepje rond, terwijl Rogier verbaasd zijn hoofd schudt. Dan valt mijn blik op de verzameling rode bekertjes op tafel.

Sjors volgt blijkbaar mijn blik: 'Beerpong,' legt hij met één woord uit, alsof dat alles verklaart.

Ik bekijk het tafereel nadenkend, maar richt me dan vragend tot mijn tafelman. 'Ik heb er wel van gehoord, maar geen idee wat het precies inhoudt.'

Sjors knikt naar het groepje. 'Het is heel simpel. Je vormt twee teams en probeer het balletje in een van de bekertjes van de tegenstander te gooien. Als je raak gooit, moet de tegenpartij dat bekertje leegdrinken.'

'Wat zit erin?'

Hij lacht, waardoor er een kuiltje in zijn wang verschijnt. 'Bier dus,' is zijn antwoord dan en hij kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

Ik voel me ineens ongelofelijk dom. 'O ja, natuurlijk.' Snel bedenk ik een ander onderwerp zodat ik eroverheen kan praten, want zo te zien blijft Debby nog wel even weg en ben ik voorlopig op Sjors aangewezen. Niet dat ik dat erg vind trouwens, tot nu toe hebben we een leuk gesprek gehad over vastgoed. Dat klinkt misschien saai, maar met mijn achtergrond in de makelij hebben we genoeg te bepraten. Ik heb hem verteld over mijn vorige baan en een aantal projecten waar mijn baas mee bezig was. Sjors heeft op zijn beurt verteld over zijn werk als makelaar. Hij heeft een eigen bedrijf hier in het dorp en naast zichzelf nog twee werknemers in dienst, samen beslaan ze een flink regionaal werkgebied.

Sjors gebaart Koen om nog twee biertjes.

'Jullie doen niet mee?' Als Koen onze biertjes op de tafel zet, knikt hij naar de jongens die inmiddels de tafel ombouwen ter voorbereiding op het spel.

'Nope, ik hecht net iets te veel waarde aan mijn maaginhoud,' grijnst Sjors.

'Heel verstandig.' Koen verdwijnt weer achter de bar, waar hij tegen de toog aanleunt en geamuseerd naar de groep jongens kijkt, waar Rogier en Debby moeiteloos in op gaan. Soms benijd ik dat stukje van Debby: ze maakt altijd zo gemakkelijk contact. Waar ze ook is, altijd weet ze binnen no time nieuwe mensen te leren kennen. Dat was vroeger al zo: als we op vakantie gingen, nam Debby altijd het voortouw op de camping. Ze maakte de eerste dag al contact met alle andere kinderen, besloot wie onze vrienden werden en wie niet en zo geschiedde het dan ook. Ik ben altijd al wat terughoudender geweest. Dat is misschien ook de

reden dat ik na twee maanden pas voor het eerst wat mensen uit het dorp leer kennen. Op aandringen van Debby, zoals altijd.

‘Maar vertel eens, wat doe je nu dan? Nu je naar hier verhuisd bent?’ Sjors kijkt me vragend aan. Hij is oprecht geïnteresseerd en een gemakkelijke gesprekspartner.

‘Ik blijf voorlopig eerst thuis om voor mijn kinderen te zorgen. Mijn man werkt nog in de randstad en is dus veel van huis.’ Het ontgaat me niet dat Sjors’ gezicht kort betreft wanneer ik Pieter noem. Dat verbaast me. Ik was in de veronderstelling dat iedereen op de hoogte zou zijn over onze gezinssamenstelling, net zoals iedereen overal al van op de hoogte lijkt te zijn hier.

Hij herstelt zich echter direct. ‘En bevalt dat?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Het is wennen,’ antwoord ik naar alle eerlijkheid.

‘Ik kan me voorstellen als je altijd een drukke baan hebt gehad, dat het een hele omschakeling is.’

‘Nou, onderschat twee jonge kinderen niet.’

Sjors houdt met een verontschuldigend gebaar zijn handen in de lucht. ‘Ik zou niet durven, ik heb genoeg vrienden met jonge kinderen om te weten dat het een hele klus is.’

‘Zeker met die van mij,’ beaam ik met een lach. ‘Vooral aan Koosje heb ik mijn handen vol. Ze lijkt verdacht veel op haar tante.’ Ik knik even naar Debby. ‘Godzijdank gaat Koos binnenkort naar school.’ Dan richt ik me tot weer Sjors. ‘Jij hebt geen kinderen dus?’

Hij schudt zijn hoofd en draait zijn biertje rond in zijn hand. ‘Nope, en ook geen relatie.’

‘Al lang niet?’ Ik weet niet eens waarom ik dit vraag. De woorden zijn mijn mond al uit, voordat ik er goed over na kan denken. Ik weet niet eens waarom ik het vraag. Het zou niets uit moeten maken. En misschien wil hij er wel helemaal niet over praten. ‘Je hoeft het niet te vertellen hoor, als het te persoonlijk is,’ vervolg ik snel.

‘In dit dorp is niets persoonlijk, geloof me. Daar kom je vanzelf achter.’ Sjors kijkt me even veelbetekenend aan, neemt een flinke slok van zijn biertje en zucht dan. ‘Ik ben nu twee jaar vrijgezel. Mijn laatste relatie is op de klippen gelopen toen mijn toenmalige vriendin per se in Amsterdam wilde gaan wonen. We hebben nog een tijdje proberen te latten, maar dat was niks.’

‘Grappig, wij ontvluchten de drukke stad terwijl sommigen er juist naartoe willen.’

‘Ik niet, ik vind het hier heerlijk. En ik heb een groot werkgebied, mits die internetboeren mijn werk niet inpikken dan tenminste.’

Ik knik begrijpend en neem dan een slokje van mijn bier. Het blijft even stil en ik werp een snelle blik op Sjors. Precies op dat moment kijkt hij mij ook aan en glimlacht. Een tinteling schiet door mijn maag en ik voel mijn wangen rood worden. Ik sta abrupt op. ‘Zullen we toch even bij het spel gaan kijken?’

Nog voordat Sjors antwoord kan geven, loop ik weg.